

Магаре и Бухалъ.

(Басня).

Едно магаре, слѣдъ като ослѣпѣло отъ работа, било натилено отъ ступанина му. Тръгва наулуки и се обърква въ една гѣста гора.

Лутало се нещастното животно, ала нали било слѣпо, не можело да налулка пѣтъ.

Изпирпилѣлъ въ клонетѣ единъ бухалъ и се обърналъ къмъ магарето :

— Клетнико, отъ тукъ ти не можешъ излѣзе, гората е гѣста и тъмна, пѣкъ и ти, както виждамъ, си слѣпъ.

— Вѣрно, отговорило магарето, за Бога, помогни ми, който и да си ти, да излѣза отъ тази гѣста гора.

— Азъ съмъ бухалъ, обадила се птицата. Тръгвай тогава ; макаръ и да си слѣпо, ти си още здраво, очи нѣмашъ, но азъ имамъ, тѣй че ний можемъ да прѣкараме въ свѣта единъ за другъ. Ти ще ме носишъ, а азъ ще те вода.

Рекълъ това бухалътъ и се качилъ на гърба на магарето.

Клетото животно, което въ голѣмата си неволя имало нужда отъ водачъ, не размислило, като се съгласило такъвъ да му стане *бухалътъ* ; подчинило се на сѣдбата си и оставило обитателътъ на мрака да му се качи на гърба.

Било тъмно още, та благополучно изминали гората.

Почнало обаче да се зазорява. Зората, която магарето не виждало, затворила очитѣ и на бухала ; нищо не виждалъ вече, но продължавалъ да